

[Viggo Starcke.]

vikling, og denne udvikling vil det være skæbnesvangert at standse.

Hvis man følger det nuværende forslags kapitel XIII, der handler om de ældre specialiteter, vil man risikere at skære hele den solide bund bort, som medicinalfabrikkerne bygger på i øjeblikket. Jeg vil til belysning af, hvad det drejer sig om her, meddele, at i de sidste 15 år, fra 1938 til 1953, er der blevet anerkendt 353 nye danske specialiteter, men i de samme 15 år er der udgået 511 specialiteter, og det vil sige, at medicinalfabrikkerne selv er interesseret i at lade de præparater udgå, der ikke længere er medicinsk ønskelige eller nødvendige.

Det er hævdet fra forskellig side, her i dag både af ordføreren for det radikale venstre og for socialdemokratiet, at medicinalfabrikkerne har et monopol, at de er monopolvirksomheder. Det er ikke rigtigt. Medicinalfabrikkerne har for det første ingen toldbeskyttelse, de modtager ingen statsstøtte, de har ingen særlige concessioner, de arbejder under fri konkurrence, og det at få anerkendt som særnavn en særlig indsats er ikke noget monopol, således som også det ærede medlem hr. Aksel Møller var inde på. Derimod har apotekerne et monopol. Hvorfor taler man dog ikke om det? Reglen er den, at kun een fabrik får tilladelse til at forhandle en specialitet under særnavn, men det er en regel, der er indført administrativt af sundhedsstyrelsen, en regel, som ikke er lovfæstet, og en regel, som var ønsket af industrien. Man indfører den administrativt og beskylder bagefter industrien for at have en monopolstilling. Det er ikke nogen fair fremgangsmåde.

Endelig er der det ved det, at det nu stilles befolkningen i udsigt, at hvis man indfører de nye regler med den korte levetid for særnavn, vil man også kunne forbyde de udenlandske specialiteter at fortsætte med særnavn, f. eks. gamle, fremragende tyske specialiteter som aspirin og luminal; retten hertil har været frataget tyskerne efter krigen, men er nu givet dem tilbage. Jeg tør nok sige, at jeg gerne vil se den regeringsmagt i Danmark, som i det lange løb kan modstå den engelske, den amerikanske, den schweiziske og den tyske medicinalindustri og holde fast på, at disse industrier ikke må sælge deres varer her i landet.

Jeg er bange for, at det under handelsforhandlingerne vil få ubehagelig indflydelse på fiskeeksporten og smøreksporten og andre forhold. Det er simpelthen en ønskedrøm, det lader sig ikke gøre i praksis. Og så opstår det spørgsmål: Kan man stille den danske medicinalindustri på et andet stade end den udenlandske?

Det er fra mange sider hævdet — jeg tør ikke sige det bestemt — at dette lovforslag vil betyde finansiell ruin for den unge, dygtigt arbejdende danske medicinalindustri, som har gjort både samfundet og patienterne uvurderlige tjenester. Jeg skal bare nævne et eksempel som det danske penicillin, der med en fænomenalt dygtig indsats blev skabt på et tidspunkt, da det var umuligt at skaffe penicillin til danske patienter. Man bør være meget forsigtig med at slå noget i stykker her. Det, som man nu siger er et monopol, som medicinalfabrikkerne har, er ikke mere monopol end det, som haves af en hvilken som helst anden fabrik, der får anerkendt en mærkevare. Det er det, det drejer sig om.

Hvad angår mange af de bemærkninger, som har været fremsat både til lovforslaget og i kommissionsbetænkningen, hvor man beskylder medicinalfabrikkerne for monopolvirksomhed, vil jeg sige, som jeg sagde før, at medicinalindustrien ikke som den øvrige industri selv kan vælge sine afsætningskanaler, og at disse afsætningskanaler går igennem en monopoliseret og med fabrikkerne konkurrerende producent, apoteket, som desuden er detailhandel, hvilket ellers kun ganske undtagelsesvis er tilfældet med hensyn til andre industriprodukter. Det er ikke industriens ønske, men hensynet til apotekernes og lægernes arbejde, der har medført, at man i det store og hele kun tillader en „helspecialitet“ med særnavn, som andre hjemlige fabrikker ikke får lov at konkurrere med, hverken under særnavn eller under det fællesnavn, som apotekerne, oftest med farmakopékommisionens hjælp, får indført for de monopoliserede „apoteker-specialiteter“. Endvidere gør man det ikke klart for befolkningen, at hvis man inddrager specialitetsanerkendelsen, så vil det rent faktisk betyde produktionsforbud på hjemmemarkedet.

Hvis man sammenligner den øvrige industris varemærkebeskyttelse med medicinal-